

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/43883 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 2 april 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 6 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

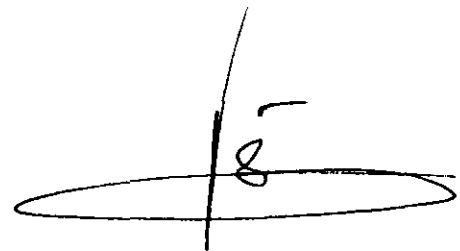
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 september 2007

309-534.

Verzonden: 19 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06 / 43883 ONGEWN

 UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie.

Datum bestreden besluit: 6 september 2006.
 Kenmerk: 9804.03.8027.
 V-nummer:

Behandeling ter zitting: 2 februari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 7 maart 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Tegen het besluit van 6 september 2006 is namens eiser op 8 september 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank. Aanvulling van de gronden waarop het beroep berust heeft plaatsgevonden bij brieven van 20 september 2006, 18 december 2006 en 23 januari 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 2 februari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. L.J.H. Hoven-Kohl, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. X.J. Polak, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser op goede gronden ongewenst is verklaard. Hiertoe stelt verweerder dat eiser geen rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, aanhef en onder a tot en met e, danwel l, van de Vw 2000 in Nederland heeft en dat hij wegens het plegen van misdrijven is veroordeeld tot gevangenisstraffen waarvan de opgelegde strafduur meer dan zes maanden bedraagt. Verweerder stelt dat eiser geen rechten kan ontlenen aan de Associatieovereenkomst EEG/Turkije (hierna: Associatieovereenkomst) en aan het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (hierna: Besluit 1/80). Ten aanzien van het vorenstaande heeft verweerder zich gebaseerd op de rechtsoverwegingen 66 en 67 van het arrest van het Hof van Justitie van de EG van 11 mei 2000, C-37/98 (hierna het arrest). Verweerder stelt dat hieruit blijkt dat een Turkse onderdaan geen recht van vestiging en verblijf kan ontlenen in een Lidstaat

alwaar hij in strijd met de nationale immigratiewetgeving is gebleven. Eiser kan derhalve tot ongewenst vreemdeling worden verklaard. De persoonlijke belangen die eiser heeft aangevoerd, te weten dat hij hier te lande een (minderjarige) dochter heeft, dat hij geen werk heeft en inkomsten verkrijgt uit een WAO-uitkering, dat hij in Nederland is ingeburgerd, dat hij niemand in Turkije heeft en dat hij vanwege zijn psychische problemen niet kan terugkeren naar Turkije, leiden niet tot het oordeel dat eiser niet ongewenst dient te worden verklaard.

Van de zijde van eiser is in beroep allereerst zijn verblijf in Nederland vanaf zijn binnenkomst in 1988 (dan wel 1991) geschetst. Eiser probeert sinds december 2004 informatie en duidelijkheid te verkrijgen omtrent zijn verblijfs historie. Onduidelijk is bijvoorbeeld waarom verweerder de periode vóór eisers huwelijk (in 1993) niet meetelt als een periode waarin eiser rechtmatig verblijf heeft genoten. Voorts is gesteld dat eiser meent rechten te onttelen aan de Associatieovereenkomst EEG/Turkije, althans het Besluit 1/80. Hij is kind van een Turkse werknemer en heeft zelf ook in Nederland gewerkt. Door verweerder is niet weersproken dat eiser in de periode van 16 november 1993 tot 25 oktober 1997 in het bezit is geweest van respectievelijk een verblijfsvergunning met als doel 'verblijf bij echtgenote en het verrichten van arbeid, al dan niet in loondienst' en een verblijfsvergunning met als doel 'arbeid in loondienst uitsluitend bij werkgever'. Voornoemde vergunningen hebben eiser in staat gesteld om legale arbeid te verrichten. Vast staat ook dat eiser legale arbeid heeft verricht.

Eiser deelt niet de redenering van verweerder dat een nationale verblijfstitel dient te bestaan teneinde eventuele rechten op basis van het Besluit 1/80 in te kunnen roepen. Uit het in de procedure overgelegde WeBBR – Raadplegen Basisregistraties blijkt dat eiser in de periode van 1 november 1994 tot 5 maart 1997 in dienstverband heeft gewerkt. Voorts blijkt uit dit overzicht dat eiser daarvoor al een WAO-uitkering is toegekend, hetgeen doet vermoeden dat eiser ook al eerder heeft gewerkt. Uit het gehoor tijdens de bezwaarprocedure volgt dat eiser in de periode 1990-1993 voor een uitzendbureau heeft gewerkt. Eiser meent dat er sprake moet zijn geweest van legale arbeid anders zou er geen melding van bestaan in de Basisregistratie en zou geen uitkering aan eiser zijn toegekend. Tevens blijkt uit het overzicht dat eiser later nog heeft gewerkt. Hoewel eiser momenteel volledig is afgekeurd, is niet uitgesloten dat hij in de toekomst weer betaalde arbeid kan gaan verrichten.

Nu het mogelijk is dat eiser rechtmatig verblijf heeft kan artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet ten grondslag liggen aan de ongewenstverklaring van eiser. Er geldt dan een strikter criterium, namelijk de vraag of hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Eiser is van mening dat de strafrechtelijke veroordelingen niet meer aan hem kunnen worden tegengeworpen. De meeste uitspraken dateren van lang geleden. Het is daarom vreemd dat verweerder nu pas eiser ongewenst heeft verklaard. Verweerder heeft geen rekening gehouden met de aard van de delicten en de persoonlijke omstandigheden van eiser.

Eiser betwist dat hij overlast bezorgt. Volgens eiser is er in casu geen sprake van niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraffen of maatregelen waarop de desbetreffende passage van onderdeel B1/2.2.4.4. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) doelt. Eiser behoort niet tot de categorie veelplegers.

Eiser is van mening dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn belangen, waaronder zijn privé-leven, dat zich sedert 1988 (dan wel 1991) in Nederland afspeelt. Eiser is hier te lande ingeburgerd. Hij heeft weinig met Turkije terwijl hij in Nederland sociale, emotionele en professionele banden is aangegaan. Er is geen aandacht besteed aan de achtergronden van eisers familie. Eisers ouders en broer, die ook hun toekomst in Nederland zagen, zijn overleden. Niet valt overigens in te zien dat verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet heeft aangetoond psychische problemen en een WAO-uitkering te hebben. In de andere procedure zijn stukken van het GAK overgelegd waaruit duidelijk volgt dat eiser een WAO-uitkering ontvangt. Verweerder heeft ter zake onzorgvuldig onderzoek verricht.

Eiser is overigens van mening dat hij zich niet staande kan houden in Turkije, nu hij in Nederland langer verblijft dan hij in Turkije heeft verbleven. Verweerders opmerking dat eiser zelf de keuze heeft gemaakt om naar Nederland te komen is niet passend, noch relevant. Eiser was minderjarig ten hij naar Nederland kwam en kwam niet als illegaal, maar om bij zijn moeder en broer te leven. Nimmer heeft eiser problemen gehad met zijn verblijfspositie, ook niet na -onder meer- de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 7 maart 2002, waarbij het beroep van eiser tegen de weigering de hem eerder verleende verblijfsvergunning te verlengen, ongegrond is verklaard.

Eiser is van mening dat ongewenstverklaring hem de mogelijkheid zal ontnemen om omgang met zijn dochter op te starten. Eiser hoopt na zijn (psychisch) herstel dat hij weer kan gaan werken en zijn leven kan inrichten, waaronder het herstellen van het contact met zijn kind.

Eiser heeft ten slotte aangevoerd dat onvoldoende gewicht is toegekend aan zijn persoonlijke belangen, welke in dezen het algemene belang overstijgen.

De rechtbank overweegt als volgt.

De rechtbank ziet aanleiding allereerst in te gaan op hetgeen van de zijde van eiser is gesteld met betrekking tot (de aanspraken die hij meent te ontleen aan) Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie.

De Associatieraad is ingesteld bij de zogenaamde Associatieovereenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap (hierna: de EEG) en de Republiek Turkije. Deze overeenkomst is op 12 september 1963 door Turkije enerzijds en de Lid-Staten van de EEG en de Gemeenschap anderzijds ondertekend en namens de Gemeenschap bij besluit 64/732/EEG van de Raad van de Gemeenschap van 23 december 1963 (PB 1964, 217) gesloten, goedgekeurd en bekrachtigd.

Artikel 6, eerste lid, van Besluit 1/80 verleent aan Turkse werknemers die aan de aldaar gestelde voorwaarden voldoen, nauwkeurig omschreven rechten inzake het verrichten van arbeid. Deze rechten worden rechtstreeks door het gemeenschapsrecht verleend. De nationale autoriteiten hebben niet de bevoegdheid die rechten aan voorwaarden te verbinden of ze te beperken, daar anders het nuttig effect van het besluit afbreuk wordt gedaan (vide rechtsoverweging 78 van het arrest van 21 oktober 2003 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, [1. C-317/01 en C-369/01](#)).

Op grond van artikel 14, eerste lid, van Besluit 1/80 gelden de in artikel 6, eerste lid van Besluit 1/80 gegeven rechten onder voorbehoud van beperkingen die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde.

Ingevolge hoofdstuk 11, paragraaf 3.1, van de Vc 2000 is Besluit 1/80 niet van toepassing op de eerste toelating. Eerst nadat de Turkse werknemer op grond van een niet-omstreden verblijfsrecht dat hem in staat stelde om gedurende een periode van één jaar of meer legale arbeid te verrichten, verblijf heeft gehad, kunnen rechtstreeks rechten worden ontleend aan Besluit 1/80.

Ingevolge paragraaf 3.2. van voormeld beleid ontleen Turkse werknemers en hun gezinsleden die voldoen aan de voorwaarden van een bepaling van Besluit 1/80 hun recht op arbeid, en het daarmee samenhangend recht op verblijf, rechtstreeks aan Besluit 1/80. Het recht op verblijf is in die gevallen daarom in beginsel onafhankelijk van de afgifte van een verblijfsvergunning, hetgeen het bestaan van dit (rechtstreeks toegekende) recht slechts bevestigt.

Door verweerder is niet weersproken dat eiser in de periode 16 november 1993 tot 25 oktober 1997 in het bezit is geweest van respectievelijk een verblijfsvergunning met als doel "verblijf bij Nederlandse echtgenote" en het verrichten van arbeid, al dan

niet in loondienst" en een verblijfsvergunning met als doel "arbeid in loondienst uitsluitend bij werkgever

De rechtbank is van oordeel dat het beroep van verweerder op het arrest gelet op het vorenstaande niet slaagt. Immers, eerdergenoemde uitspraak heeft betrekking op een Turkse onderdaan, die na het verstrijken van de geldigheid van zijn toeristenvisum voor één maand geen verblijfsvergunning meer had gekregen en in strijd met de nationale wetgeving in het betreffende land was blijven wonen. Hierbij is vooral van belang dat in het visum van voornoemde Turkse onderdaan uitdrukkelijk een verbod was opgelegd in de lidstaat een beroepsactiviteit te verrichten. Eiser was echter op basis van de hiervoor genoemde vergunningen gerechtigd om arbeid te verrichten.

Voorts overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van Besluit 1/80 is bepalend of de Turkse werknemer tot de legale arbeidsmarkt behoort.

Artikel 6 van genoemd Besluit 1/80 luidt voor zover hier van belang als volgt:

'1. Behoudens (...) heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;
- na vier jaar legale arbeid, in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

2. Jaarlijkse vakanties en perioden van afwezigheid wegens zwangerschap, arbeidsongeval of kortdurende ziekte worden gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid. Tijdvakken van werkloosheid die naar behoren zijn geconstateerd door de bevoegde autoriteiten, alsmede perioden van afwezigheid wegens langdurige ziekte worden niet gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid, doch doen geen afbreuk aan de rechten die zijn verkregen uit hoofde van het voorafgaande tijdvak van arbeid'.

Aan het bestreden besluit ligt mede het standpunt ten grondslag dat eiser geen rechten kan ontlenen aan eerdergenoemde Associatieovereenkomst, omdat niet voldaan is aan artikel 6 van het Besluit 1/80, zoals hiervoor weergegeven. Verweerder is van mening dat eiser sinds 25 oktober 1997 geen nieuw recht heeft opgebouwd waaraan uit hoofde van het Associatieverdrag aanspraken kunnen worden ontleend op voortgezet verblijf.

De rechtbank overweegt als volgt.

Vast staat dat eiser in de periode 16 november 1993 tot 25 oktober 1997 in het bezit is geweest van respectievelijk een verblijfsvergunning met als doel "verblijf bij Nederlandse echtgenote en het verrichten van arbeid, al dan niet in loondienst" en een verblijfsvergunning met als doel "arbeid in loondienst uitsluitend bij werkgever".

Eiser was op basis van deze vergunningen gerechtigd om arbeid te verrichten.

De rechtbank stelt vast dat eiser in ieder geval sinds 20 april 2000 arbeidsongeschikt is verklaard, uitgaande van een door eiser overgelegd uittreksel van het WeBBR-Raadplegen Basisregistraties. Vast staat dat eiser als gevolg van zijn ziekte geen werkzaamheden heeft verricht. Sindsdien zijn derhalve geen tijdvakken van -feitelijk verrichte- legale arbeid vervuld.

Het tweede lid van artikel 6 van het Besluit 1/80 kent evenwel de mogelijkheid van gelijkstelling van bepaalde onderbrekingen met tijdvakken van legale arbeid. In dat verband

rijst de vraag of de onderhavige periode van ziekte (arbeidsongeschiktheid) nog als kortdurend kan worden gekwalificeerd.

De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiser op artikel 6 van besluit 1/80 niet kan slagen. Uit een door eiser overgelegde brief van het UWV van 20 juli 2005 blijkt dat eiser in ieder geval tot en met 20 juli 2005 volledig arbeidsongeschikt was. Uit een brief van het UWV van 24 juli 2006 blijkt dat eiser voor enige mate arbeidsgeschikt is. Uit de door het UWV bijgevoegde Kritische Functionele Mogelijkheden Lijst blijkt echter dat eiser door zijn psychische problemen beperkingen heeft ten opzichte van normaal functioneren. Tegen deze achtergrond moet voor de toepassing van het tweede lid van artikel 6 van Besluit nr. 1/80 worden gesproken van een periode afwezigheid wegens langdurige ziekte, welke niet met een tijdvak van legale arbeid kan worden gelijkgesteld. In feite moet worden uitgegaan van vooralsnog blijvende arbeidsongeschiktheid.

In dat verband verwijst de rechtbank naar het arrest van 6 juni 1995 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen inzake *Uit dit arrest wordt door het Hof* overwogen dat artikel 6 van het besluit 1/80 alleen een voortzetting van het recht op arbeid garandeert en daarbij noodzakelijkerwijs veronderstelt dat de werknemer na een eventuele tijdelijke onderbreking arbeidsgeschikt blijft. Het artikel betreft derhalve de situatie van Turkse werknemers die werkzaam of tijdelijk arbeidsongeschikt zijn en niet de situatie van een Turks onderdaan die de arbeidsmarkt van een lidstaat definitief heeft verlaten, bijvoorbeeld omdat hij volledig arbeidsongeschikt is geworden. Door de beëindiging van het verrichten van legale arbeid in een lidstaat eindigt het daaraan accessoire recht van verblijf in die lidstaat. Ter zitting heeft eiser desgevraagd aangegeven dat hij in 2000 enige maanden voor een uitzendbureau heeft gewerkt, waarna hij vervolgens volledig arbeidsongeschikt is verklaard.

Gelet op het doel van Besluit 1/80, te weten het consolideren van de positie van reeds werkzame Turkse werknemers, moet het verblijfsrecht accessoir blijven aan het verrichten van arbeid. In het geval dat de arbeid wordt onderbroken, blijft het verblijfsrecht slechts bestaan indien de onderbreking van korte duur is.

Artikel 6, tweede lid, van Besluit 1/80 heeft slechts betrekking op perioden van tijdelijke afwezigheid, die in beginsel niet afdoen aan de verdere deelneming van de werknemer aan het beroepsleven. Eiser is echter sinds 20 april 2000 niet meer beschikbaar geweest voor de arbeidsmarkt. Nu de onderbreking van de arbeid geen onderbreking van korte duur betreft, is de rechtbank van oordeel dat geen sprake meer is van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en bestaat er voor het toekennen van een recht van toegang tot de arbeidsmarkt en een daaraan accessoir verblijfsrecht geen objectief gerechtvaardigd belang. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het beroep van eiser op de bepalingen van Besluit 1/80 faalt.

Ten aanzien van het beroep van eiser op de Richtlijn EG 2003/109 overweegt de rechtbank als volgt. Artikel 3 van voornoemde richtlijn is enkel van toepassing op onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven. Eiser verblijft echter reeds sinds 25 oktober 1997 illegaal in Nederland.

Verder overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000.

Op grond van paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) kan een vreemdeling met toepassing van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 ongewenst worden verklaard in geval de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, waarbij ook de niet onherroepelijk opgelegde vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen, dan wel hij een transactieaanbod heeft aanvaard.

Eiser beschikte ten tijde van het bestreden besluit niet over rechtmatig verblijf als hiervoor bedoeld. Voorts staat vast dat verweerder op grond van voornoemde wettelijke voorschriften, gelet op eisers strafrechtelijke veroordelingen, op zichzelf de bevoegdheid toekwam om tot ongewenstverklaring over te gaan.

Immers, uit het uittreksel van het Justitieel Documentatieregister blijkt als volgt:

- bij vonnis van 4 augustus 1995, onherroepelijk op 19 augustus 1995, is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 weken voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en 80 uur onbetaalde arbeid (taakstraf);
- bij arrest van 19 oktober 1999, onherroepelijk op 6 april 2000, is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 weken;
- bij arrest van 15 november 2000, onherroepelijk op 30 november 2000, is eiser veroordeeld tot 60 uur onbetaalde arbeid (taakstraf);
- bij vonnis van 19 juni 2002, onherroepelijk op 4 juli 2002, is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden;
- bij arrest van 23 maart 2005, onherroepelijk op 7 april 2005, is eiser veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met een proeftijd van 2 jaren en onbetaalde arbeid van 240 uur (taakstraf).

De hierboven genoemde veroordelingen hebben betrekking op door eiser gepleegde misdrijven.

De rechtbank vat de overige gronden van het beroep aldus op dat eiser hiermee een beroep doet op de afweging die verweerder in het kader van de discretionaire bevoegdheid tot ongewenstverklaring hoort te maken. Blijkens het door verweerder gevoerde beleid dient in alle gevallen waarin tot ongewenstverklaring wordt overgegaan een zorgvuldige afweging plaats te vinden tussen de persoonlijke belangen van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang dat uit het oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. De rechtbank overweegt dat het standpunt van verweerder dienaangaande gemotiveerd in het bestreden besluit is weergegeven. De persoonlijke omstandigheden van eiser zijn afgezet tegen het belang van verweerder tot ongewenstverklaring. De door eiser in het onderhavige verzoek geuite bezwaren zijn door verweerder reeds meegewogen in de in het bestreden besluit gemaakte belangenafweging en doen aan het daarin vervatte oordeel niet af.

Het door eiser gedane beroep op artikel 8 EVRM kan eveneens niet tot een ander oordeel leiden, nu eiser zijn stelling dat hij bezig is met de vorming van een omgangsregeling met zijn dochter, ondanks de toezegging van eiser ter hoorzitting van 10 juli 2006, niet met verifieerbare bescheiden heeft onderbouwd. De rechtbank heeft hierbij tevens acht geslagen op de omstandigheid dat van een contact tussen eiser en diens dochter (geboren in 1994) sedert de scheiding van eiser in 1996 niet is gebleken.

Gelet op het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

Reg.nr. AWB 06 / 43883 ONGEWN

pagina 7 van 7

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

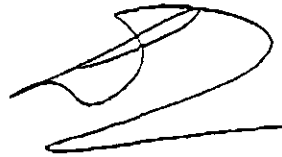
Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol als rechter in tegenwoordigheid van
mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op
door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

02 APR 2007

w.g. E.J.M. van der Poel

w.g. E.H.A.F.M. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd griffier.

Verzonden op: 02 APR 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 18113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelast op de betrokken belangen, dat vereist.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2503-C 24 APR 2007	
ZAAKNR.	2094
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. A.H. Odekerken-Holtkamp
mr. L.J.H. Hoven-Kohl
mr. S. Selbach

advocaten en procureurs

Inzake:

MvJ (ongewenstverklaring)
AWB 06/43883
Vnr.

AAN:
de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 ES 's-Gravenhage

Fax : 070 - 365 1380

Maastricht, 24 april 2007

Edelgrootachtbaar college,

Namens de heer , geboren op van Turkse nationaliteit, wonende te , gemeente , hierna te noemen 'appellant', te dezer zake uitdrukkelijk domicilie kiezende ten kantore van de advocaat en procureur mr. L.J.H. Hoven-Kohl, te 6214 BH Maastricht aan het Tongerseplein 9, wordt hierbij hoger beroep ingesteld tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, d.d. 2 april 2007, met AWB nummer 06/43883.

Ondergetekende is door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van dit hoger beroepschriftuur.

Verweerder in deze is de Staatssecretaris van Justitie.

Een toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch.

Overgelegd wordt een afschrift van de uitspraak d.d. 2 april 2007 (productie 1*).

Tegen deze uitspraak wenst appellant de navolgende grieven naar voren te brengen:

Achtergronden ter inleiding:

Bij besluit van 7 maart 2006 is appellant door verweerder tot ongewenst vreemdeling verklaard. Bij besluit van 6 september 2006 is het daartegen ingestelde bezwaar ongegrond verklaard. In de uitspraak van 2 april 2007, waartegen dit hoger beroep zich richt, is het beroep tegen de beschikking van 6 september 2006, ongegrond verklaard. Tot aan de uitspraak van 2 april 2007 zijn de rechtsgevolgen van de bestreden beschikkingen steeds opgeschort, op grond van diverse toegewezen verzoeken om een voorlopige voorziening.

Appellant verblijft sedert 1988 (dan wel 1991) in Nederland, in eerste instantie voor verblijf bij zijn ouders. Sedert 1990 bezit appellant een sofinummer . In 1993 is appellant gehuwd met een Nederlandse vrouw uit welk huwelijk in een dochter is geboren. Het huwelijk is door echtscheiding ontbonden in 1996.

"Waldeck Bastion"

Tongerseplein 9
6214 BH Maastricht

Tel. (043) 321 68 80
Fax (043) 325 20 99

ADVOCATENKANTOOR ODEKERKEN-HOLTkamp

Appellant is in de periode van 16 november 1993 tot 25 oktober 1997 in het bezit geweest van een verblijfsvergunning voor verblijf bij echtgenote en het verrichten van arbeid al dan niet in loondienst en een verblijfsvergunning met als doel 'arbeid in loondienst uitsluitend bij werkgever Tuinderij Vers B.V. te Brielle'.

Vast staat dat appellant legale arbeid heeft verricht. Uit het in de procedure overgelegde WeBBR – Raadplegen Basisregistraties blijkt dat appellant van 1 november 1994 tot 5 maart 1997 in dienstverband heeft gewerkt. Voorts blijkt uit dit overzicht dat daarvoor al aan appellant een WAO-uitkering is toegekend, hetgeen doet vermoeden dat appellant ook al eerder heeft gewerkt. Uit het gehoor in bezwaar volgt ook dat appellant in de periode 1990 -1993 voor een uitzendbureau heeft gewerkt. Het moet hierbij om legale arbeid gaan anders zou er geen melding van bestaan in de Basisregistratie en zou geen WAO uitkering aan appellant zijn toegekend.

Appellant heeft al jaren psychische problemen, welke ook de reden vormen voor de huidige arbeidsongeschiktheid. Appellant heeft een aantal malen getracht zichzelf van het leven te beroven. Hij is in behandeling bij de Mondriaan Zorggroep in en krijgt dagelijks begeleiding. Appellant gebruikt veel medicatie, waaronder flurazepam, diazepam, promethazine en seroquel.

Op een bepaald moment had appellant, ook door zijn geestelijke toestand, geen zicht meer op de exacte status van zijn verblijf. Hoewel hij nimmer problemen had ondervonden bij controles bij of na grensoverschrijding, wilde hij toch wel graag weer een schriftelijk bewijs hebben. Eerst is bij verweerder navraag gedaan omtrent de exacte status en ook de verblijfsgeschiedenis. Concrete antwoorden bleven uit, zodat, gelet op het arbeidsverleden van appellant, op 3 juni 2005 een aanvraag is ingediend ter verstrekking van een bewijs van zijn rechtmatig verblijf, met een beroep op de Associatieovereenkomst EG-Turkije en het Besluit 1/80 van de Associatierraad.

Deze aanvraag is bij besluit van 2 september 2005 afgewezen, tegen welk besluit bezwaar is gemaakt. De procedure omtrent deze verblijfstatus is, gelet op de vaste jurisprudentie van uw Afdeling, op dit moment 'niet actief', totdat er een definitief oordeel aangaande ongewenstverklaring is.

Toch is een oordeel over zijn status als Turkse werknemer en de daaruit gevolgde rechten relevant voor de vraag of appellant tot ongewenst vreemdeling kon worden verklaard. Appellant meent dat dit enkel kan als gemotiveerd wordt dat hij een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

GRIEF 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 2 en 3 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"De rechtbank is van oordeel dat het beroep van eiser op artikel 6 van besluit 1/80 niet kan slagen. Uit een door eiser overgelegde brief van het UWV van 20 juli 2005 blijkt dat eiser in ieder geval tot en met 20 juli 2005 volledig arbeidsongeschikt was. Uit een brief van het UWV

van 24 juli 2006 blijkt dat eiser voor enige mate arbeidsgeschikt is. Uit de door het UWV bijgevoegde Kritische Functionele Mogelijkheden Lijst blijkt echter dat eiser door zijn psychische problemen beperkingen heeft ten opzichte van normaal functioneren. Tegen deze achtergrond moet voor de toepassing van het tweede lid van artikel 6 van Besluit nr. 1/80 worden gesproken van een periode afwezigheid wegens langdurige ziekte, welke niet met een tijdvak van legale arbeid kan worden gelijkgesteld. In feite moet worden uitgegaan van vooralsnog blijvende arbeidsongeschiktheid.

In dat verband verwijst de rechtbank naar het arrest van 6 juni 1995 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen inzake *Uit dit arrest wordt door het Hof overwogen dat artikel 6 van het besluit 1/80 alleen een voortzetting van het recht op arbeid garandeert en daarbij noodzakelijkerwijs veronderstelt dat de werknemer na een eventuele tijdelijke onderbreking arbeidsgeschikt blijft. Het artikel betreft derhalve de situatie van Turkse werknemers die werkzaam of tijdelijk arbeidsongeschikt zijn en niet de situatie van een Turks onderdaan die de arbeidsmarkt van een lidstaat definitief heeft verlaten, bijvoorbeeld omdat hij volledig arbeidsongeschikt is geworden. Door de beëindiging van het verrichten van legale arbeid in een lidstaat eindigt het daaraan accessoire recht van verblijf in die lidstaat.*"

"Gelet op het doel van Besluit 1/80, te weten het consolideren van de positie van reeds werkzame Turkse werknemers, moet het verblijfsrecht accessoir blijven aan het verrichten van arbeid. In het geval dat de arbeid wordt onderbroken, blijft het verblijfsrecht slechts bestaan indien de onderbreking van korte duur is.

Artikel 6, tweede lid, van Besluit 1/80 heeft slechts betrekking op perioden van tijdelijke afwezigheid, die in beginsel niet afdoen aan de verdere deelneming van de werknemer aan het beroepsleven. Eiser is echter sinds 20 april 2000 niet meer beschikbaar geweest voor de arbeidsmarkt. Nu de onderbreking van de arbeid geen onderbreking van korte duur betreft, is de rechtbank van oordeel dat geen sprake meer is van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt en bestaat er voor het toekennen van een recht van toegang tot de arbeidsmarkt en een daaraan accessoir verblijfsrecht geen objectief gerechtvaardigd belang. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het beroep van eiser op de bepalingen van Besluit 1/80 faalt".

Toelichting:

De rechtbank miskent in de geciteerde overwegingen dat appellant op basis van zijn eerder verrichte werkzaamheden, rechten heeft opgebouwd als Turkse werknemer, welke rechten niet geacht moeten worden te zijn vervallen door de huidige arbeidsongeschiktheid van appellant. De rechtbank overweegt zelf al dat *vooralsnog moet worden uitgegaan van blijvende arbeidsongeschiktheid, welke formulering een andersluidende uitkomst mogelijk laat.*

Gelet op de klachten van appellant is echter bepaald niet uitgesloten dat hij zijn herintreden op de arbeidsmarkt zal maken, mogelijk via een therapeutisch traject of parttime. De behandelaars geven aan, in het schrijven van 3 november 2006, in beroep overgelegd als bijlage 2, dat na verdere stabilisatie de kans groter is op reïntegratie naar werk. Blijkbaar achten de behandelaars terugkeer wel mogelijk en realistisch, zodat, met alle respect, de stelling van de rechtbank voorbarig is. Nergens uit blijkt dat appellant nooit meer arbeid zal kunnen verrichten. Integendeel, uit de brief van het UWV van 24 juli 2006, door de rechtbank aangehaald, blijkt dat

appellant voor enige mate arbeidsgeschikt is; hij heeft nog voor arbeid benutbare mogelijkheden, aldus het schrijven. Uit de daarbij gevoegde Kritische Functionele Mogelijkheden Lijst blijkt dat deze benutbare mogelijkheden bovendien duurzaam worden geacht. Gezien het vorenstaande heeft de rechtbank ten onrechte de beperkingen in het functioneren doorslaggevend geacht.

De rechtbank miskent dat tot het moment waarop komt vast te staan dat appellant de arbeidsmarkt definitief heeft verlaten, hij geacht wordt de rechten te bezitten die hem toekomen op basis van zijn arbeidsverleden. Lange perioden van afwezigheid op de arbeidsmarkt wegens onvrijwillige werkloosheid of wegens arbeidsongeschiktheid tellen uiteraard niet als perioden van legale arbeid, relevant voor de opbouw van rechten genoemd in artikel 6 Besluit 1/80. Maar, deze perioden beïnvloeden niet de rechten opgebouwd tijdens eerdere arbeid, zo volgt uit .

v. Land Berlin (C-171/95, 1997; ECRI-329). Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook geoordeeld dat er geen sprake meer is van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, nu de onderbreking van de arbeid geen onderbreking van korte duur is. De duur is in wezen niet relevant: het gaat erom of de werknemer de arbeidsmarkt definitief heeft verlaten.

Nu appellant niet definitief de arbeidsmarkt heeft verlaten, zoals bijvoorbeeld bij pensionering, en zijn volledige arbeidsongeschiktheid niet gelijk is te stellen met definitieve arbeidsongeschiktheid (herstel is immers mogelijk en bovendien heeft hij nog duurzame benutbare mogelijkheden), moet hem een redelijke termijn worden gegund om op verantwoorde wijze terug te komen op die arbeidsmarkt. Ten onrechte stelt de rechtbank in de geciteerde overweging derhalve de volledige arbeidsongeschiktheid gelijk aan de, in de Bozkurt zaak genoemde, definitieve arbeidsongeschiktheid. Hiermee miskent de rechtbank juist het doel van Besluit 1/80, waaraan zij zelf refereert. Hierdoor wordt ook geen recht gedaan aan de situatie waarin appellant zich bevindt en met name niet aan door hem eerder opgebouwde rechten, op basis waarvan ten minste, om tot ongewenstverklaring over te kunnen gaan, door verweerder moet worden gemotiveerd dat appellant een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

Appellant meent dat het zich niet verhoudt met de doelstelling van Besluit 1/80, noch met de redelijkheid, dat hij in een slechtere positie geraakt dan een Turkse werknemer die wegens het uitzitten van een detentie afwezig is op de arbeidsmarkt. Als de rechtbank moet worden gevolgd, is deze achterstelling echter een feit. Een dergelijke Turkse werknemer verlaat immers gedurende de detentie de arbeidsmarkt eveneens volledig, maar niet definitief. Ook dan wordt, zelfs als het gaat om een langere detentieperiode, de verblijfssituatie bevroren en dient aan de betrokkene een redelijke termijn te worden geboden om, na ontslag uit detentie, een baan te vinden (vide *v. Stadt Nurnberg*, paragraaf 28, 32-34, 40-41 en 45 (C-340/97, 2000, ECRI-957). Vergelijkbaar dient aan appellant, zodra hij weer deels of volledig arbeidsgeschikt is, een redelijke termijn te worden geboden om een baan te vinden.

Verweerder heeft zich voorts nimmer op het standpunt gesteld dat appellant de arbeidsmarkt definitief heeft verlaten en in zoverre is het oordeel van de rechtbank eveneens voorbarig. De rechtbank kan niet haar oordeel op dit punt in de plaats zetten van het oordeel van verweerder hierover.

GRIEF 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 4 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"Ten aanzien van het beroep van eiser op de Richtlijn EG 2003/109 overweegt de rechtbank als volgt. Artikel 3 van voornoemde richtlijn is enkel van toepassing op onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven. Eiser verblijft echter reeds sinds 25 oktober 1997 illegaal in Nederland."

Toelichting:

De rechtbank miskent in de geciteerde overweging dat het verlopen of vervallen van de nationale verblijfsvergunning van appelland niet het verblijfsrecht raakt dat appelland heeft op grond van zijn status als Turkse werknemer. Voor het ontnemen van rechten aan Besluit 1/80 is het niet noodzakelijk dat de Turkse werknemer tevens beschikt over een verblijfsvergunning naar Nederlands recht. Het verblijfsrecht wordt immers rechtstreeks ontleend aan Besluit 1/80. Appelland meent dat hij legaal op het grondgebied van Nederland verbleef, ook na 25 oktober 1997, op grond waarvan hij derhalve een beroep kan doen op Richtlijn EG 2003/109 en wel concreet op het daarin vervatte criterium om tot ongewenstverklaring te kunnen overgaan.

Zonodig verwijst appelland naar hetgeen namens hem onder de toelichting onder grief 1 naar voren is gebracht, ter verdere toelichting.

GRIEF 3:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in de eerste zin van alinea 1 op pagina 6 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"Eiser beschikte ten tijde van het bestreden besluit niet over rechtmatig verblijf als hiervoor bedoeld."

Toelichting:

De rechtbank miskent in de geciteerde overweging dat, zoals toegelicht onder de grieven 1 en 2, appelland ten tijde van de bestreden beschikking wel beschikte over rechtmatig verblijf, namelijk op grond van Besluit 1/80.

Gevolg is dat verweerder niet tot ongewenstverklaring op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vw 2000 kon overgaan.

GRIEF 4:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 3 op pagina 6 van de aangevallen uitspraak het volgende:

“De rechtbank vat de overige gronden van het beroep aldus op dat eiser hiermee een beroep doet op de afweging die verweerder in het kader van de discretionaire bevoegdheid tot ongewenstverklaring hoort te maken. Blijkens het door verweerder gevoerde beleid dient in alle gevallen waarin tot ongewenstverklaring wordt overgegaan een zorgvuldige afweging plaats te vinden tussen de persoonlijke belangen van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang dat uit het oogpunt van openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. De rechtbank overweegt dat het standpunt van verweerder dienaangaande gemotiveerd in het bestreden besluit is weergegeven. De persoonlijke belangen van eiser zijn afgezet tegen het belang van verweerder tot ongewenstverklaring. De door eiser in het onderhavige verzoek geuite bezwaren zijn door verweerder reeds meegewogen in de in het bestreden besluit gemaakte belangenafweging en doen aan het daarin vervatte oordeel niet af.”

Toelichting:

In de geciteerde overweging miskent de rechtbank dat in het bestreden besluit de belangen van appelland niet althans onvoldoende zijn afgezet tegen het algemeen belang. Immers, in alinea 3 van het bestreden besluit heeft verweerder, terzake het gedane beroep op het recht op eerbiediging van het privé-leven ex artikel 8 EVRM, enkel het standpunt gemotiveerd dat appelland zelf schuld is dat hij in de huidige situatie terecht is gekomen en meer op Nederland is gericht dan op Turkije.

Nu, zoals onder de grieven 1, 2 en 3 is toegelicht, appelland wel beschikte over rechtmatig verblijf, namelijk op grond van Besluit 1/80, is verweerdens standpunt ‘eigen schuld, dikke buil’ niet aan de orde.

Appelland meent bovendien dat verweerder, door enkel te wijzen op de eigen schuld van appelland, feitelijk zijn belangen in het kader van artikel 8 EVRM (privé-leven) aan de kant heeft geschoven, in plaats van zijn belangen daadwerkelijk te wegen. Er is dan ook geen sprake geweest van een daadwerkelijke belangenafweging.

Er is sprake van een privé-leven in de zin van artikel 8 EVRM; appelland is sinds zijn komst naar Nederland sociale, emotionele en professionele banden met Nederland aangegaan, die, nu ongewenstverklaring het onmogelijk zal maken om in Nederland te verblijven zonder strafbaar te zijn, verbroken zullen worden. Appelland meent dat deze inbreuk niet gerechtvaardigd kan worden geacht, gelet op de motivering van verweerder in het bestreden besluit.

Ten onrechte is voorts door de rechtbank niet expliciet aandacht besteed aan de ernstige medische klachten van appelland, welke gemotiveerd naar voren zijn gebracht in de procedure. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook verweerdens overweging terzake de medische klachten in het bestreden besluit, zonder meer geaccepteerd. Uit deze overweging blijkt immers niet waarom de psychische klachten niet zwaarwegend genoeg worden geacht, hetgeen, gelet op de diverse suïcide pogingen en de zware medicatie, bepaald niet voor de hand ligt. Appelland meent ook dat, los van de vraag hoe zwaar de medische problematiek is, deze in het totaal van de omstandigheden had moeten worden meegewogen.

GRIEF 5:

Ten onrechte overweegt de rechtbank in alinea 4 op pagina 6 van de aangevallen uitspraak het volgende:

"Het door eiser gedane beroep op artikel 8 EVRM kan eveneens niet tot een ander oordeel leiden, nu eiser zijn stelling dat hij bezig is met de vorming van een omgangsregeling met zijn dochter, ondanks de toezegging van eiser ter hoorzitting van 10 juli 2006, niet met verifieerbare bescheiden heeft onderbouwd. De rechtbank heeft hierbij tevens acht geslagen op de omstandigheid dat van een contact tussen eiser en diens dochter (geboren in) sedert de scheiding van eiser in 1996 niet is gebleken".

Toelichting:

In de geciteerde overweging miskent de rechtbank dat appellant wel degelijk bezig was en is met de vorming van een omgangsregeling en dat hij dit tevens aannemelijk heeft gemaakt. Tijdens de hoorzitting is melding gemaakt van de plannen. In het schrijven d.d. 20 september 2006 aan de rechtbank wordt aangegeven dat een procedure tot omgang in voorbereiding is. Bij het schrijven van 18 december 2006 aan de rechtbank is gevoegd een oproep voor de mondelinge behandeling inzake de procedure tot een omgangsregeling. In het schrijven van 23 januari 2007 aan de rechtbank wordt vervolgens ingegaan op die zitting en medegedeeld dat voorzichtige stappen worden gezet om het contact tussen appellant en zijn dochter te herstellen. Het schrijven van de advocaat van appellant in de omgangskwestie is als bijlage gevoegd bij de brief van 23 januari 2007. Eerst zal er een foto worden gestuurd van het kind aan appellant en zal er schriftelijk contact zijn. De zaak wordt dan drie maanden later weer behandeld.

Ten onrechte is de rechtbank aan deze informatie voorbij gegaan.

Appellant meent primair dat deze informatie meegenomen had moeten worden, nu het betreft een nadere toelichting op een eerder ingenomen standpunt.

Subsidiair meent appellant dat er geen bezwaren bestonden tegen het meenemen van de informatie en dat, als de rechtbank een andere mening was toegedaan, partijen in de gelegenheid hadden moeten worden gesteld hierop te reageren tijdens de zitting. Bovendien had dan van de rechtbank een uitdrukkelijk oordeel terzake artikel 83 Vw 2000 mogen worden verwacht in de uitspraak.

Aangetoond is dat het verzoek om een omgangsregeling in behandeling is bij de rechtbank te Rotterdam onder procedurenummer 270666/F1 RK 06-2458 en tevens dat er contact komt, zodat er sprake moet zijn van een vergissing van de rechtbank op dit punt. Appellant heeft intussen (na de behandeling ter zitting van het beroep) ook een foto van zijn dochter ontvangen en er is gecorrespondeerd. Appellant heeft kaarten en brieven gestuurd aan zijn dochter.

Nu ongewenstverklaring van appellant ertoe zal leiden dat hij niet, zonder zich strafbaar te maken, in Nederland kan verblijven, is er sprake van een inbreuk op het gezinsleven van appellant met zijn dochter, in de zin van artikel 8 EVRM. In ieder geval zal ongewenstverklaring

hem beletten om de contacten met zijn dochter, thans schriftelijk en in een voorzichtige opbouw, uit te brengen en te intensiveren tot een normaal contact. De belangen van het minderjarige kind worden hierdoor eveneens ernstig geschaad, nu zij, wederom, haar vader uit haar leven zal moeten missen.

Ter meerdere toelichting verwijst appellant in dit kader naar de *v. The Netherlands*, EHRM 11 juli 2000, JV 2000/197, Rechtspraak Vreemdelingenrecht 2000, nr. 20. Uitzetting van , terwijl de procedure omtrent zijn omgangsrecht nog gaande is, werd in die zaak tot een 'arbitrary action' bestempeld. Duidelijk is dat ongewenstverklaring van appellant betekent dat hij niet in Nederland kan verblijven en zal moeten vertrekken althans uitzetbaar is. Hierdoor wordt hem de mogelijkheid ontnomen om betrokken te blijven in de omgangskwestie en de contacten met zijn dochter op te bouwen en uit te breiden.

Appellant meent dat, gezien de bovenvermelde grieven, de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat het besluit van verweerder d.d. 6 september 2006 in stand dient te blijven en dat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

CONCLUSIE:

Op grond van het voorafgaande concludeert appelland:

- tot vernietiging van het aangevallen uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht d.d. 2 april 2007, gewezen onder nummer AWB 06/43883, en
- tot gegrond verklaring van het door appelland ingestelde beroep tegen het besluit van 6 september 2006, met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedures.

Inmiddels verblijve,
Hoogachtend,

L.J.H. Hoven-Kohl

Advocaat-gemachtigde

P.S. : dit hoger beroep schriftuur zal aan u per fax en per post worden toegezonden. Aan verweerder is een kopie toegezonden.